

Panorama

SVIRAC

To nije više pesma.
To nije više svirka.
On sada budi prošlost
i guta plačenu rakiju
da mu pesma bude čistija.
Tužan je
kada zajedno sa violinom
oplakuje bele, zadimljene noći
koje su mu ukrale glas.

SMEH

Napio sam se krvi čokota
Glava mi je probila oblake.
Kaldroma se smeje
a kamenje skače
po mojim cipelama.
Promenio sam vreme
i cela ulica igra od miline.
I ja se smejem
i zvezde se smeju
i sмеју се umiru.
Od sutra ћu brojati dane.

Miodrag MILOŠ

PETAR LUBARDA:

Oreve

(Varijacije)

PRELUDIJ

Meseca boli glava od raspojasane muškosti. Cilici paraju šatre, a vrteška sastavlja vojnikovu ruku i stidljivi san devojčure. Niko nije poneo ključeve pamet. Bube su raseljene, trave izdišu pod orgijanjem sudnjeg dana. Svitac sedine na vršak jedne otkrivenе dojke i izbriše tajnu muzike disanja.

Jedan čovek zaljulja svoj mozak i u čamcu stane na glavu. Ciganin gudalom vabi hiljadarke. Na zgarištu džepa leleću bosonogi sintići. Očevi, majke, ljudi, ostavili su sebe noćas u puževim kućicama. Stolove su pretvorili u krovove i kao mesečari pustili ruke i snove da beru nebo.

1.

SANJARENJE

Na kraju sveta počinju moje livade. Poludeo sam od rastojanja do sebe. Zemlju sam izbrisao iz očiju. Neću da gledam više svoje olupine. Zašto da tužljkom brišem zoru u očima? Nemam sad vremena da rešavam rebuse života. Sablja jutra da mi ne poseće stotine zagrljaja u rukama. Čutite ruže nestručljivosti! Vrebaju žaoke dana.

Sused vrnis da čašu zabori porod i skupi svu krv u oči.

Izgubim putokaze i oči opet nastanim u čaši. Zarijem nokte u zemlju i krvavo me zabori život. Pogledam kroz nož oka: prisutni čupaju korenje radošti. Do pojasa su u krvi. Na rukama prstenje od pesme.

Zagrim noć na ramenu prijatelja.

2.

TEREVENKA

Skinem kamen sa srca i pred svojim spomenikom ni suze da pustim. Smeđ mi je obrao krizanteme sa očiju.

Pustim ruke da teku po svim ravninama. Mišicom reke razbijem sve brane snova.

Stasajte podzemni sunčokreti! Od pesme ne mogu da čujem slavuje srca. Oslepio sam od iskrenosti. Penjemo se na stolove da prerastemo planine.

3.

POVERAVANJA

Svoje uzidano srce obesim o mesecinu. Svi pesmom pokidaju katance potvesti. Noć je, ali danujemo polarnim danom. Od ruku, očiju i usana (orača ljubavi, podneva svoga mira i sejača dragih nesanica) izetkamo čilim iz 1001 noći. Očima Aladinove lampe osvojimo srce sreće.

Prijatelji smo!
Još bajke pozovemo u društvo.

4.

UMORNI

(...mali nema cipele, drva, zimski kaput, kako ču u oči da mu pogledam, žena me zamolila za najjeftiniju haljinu, 30 gladnih godina, mali bi trebalio više voća da jede, izješće me zidovi, mamin rođendan, šta me gledate drugovi, ona će razumeti...)

Prijatelju, cigaretul!

(...mleko nije plaćeno, da, mali će u školu, ženo dosta! otvorite vrata, ja sam, čujete, svejedno, obesiću se...) Cujem orgulje svitanja. Krenem u poteru za sobom. Opet me izneveri! Dobrote umiru nemušte.

5.

KAMEN NA SRCU

Pognem se kamen da navalim na srce. (Cekao si me zlobničel)

— Idi, ne postojim više, prostjenje kamen.

Čutke zaorem dan. Da i kamen ima potonke, pomislim.

Vladimir MILARIĆ

SMEH

Napio sam se krvi čokota
Glava mi je probila oblake.
Kaldroma se smeje
a kamenje skače
po mojim cipelama.
Promenio sam vreme
i cela ulica igra od miline.
I ja se smejem
i zvezde se smeju
i sмеју се umiru.
Od sutra ћu brojati dane.

Miodrag MILOŠ

Cutanje hladno
Na tvojim grudima

Smeđ lišća
Uvenuo je stazama
Tvojih pogleda

Poljupci vrelli
Zapekli su moje oči

Ne vidim
Ne vidim da ti
Zenice žute
I da koraci
Nežnih reči
Polako odlaze
Umorni

Samo osećam dlanovima
Težinu prazne sobe.

Vladimir PREDIC

PROMENE

Zastanem pred lipom, što plamti,
Prolaznik sam što nigde ne prodje.
Zvezde silaze i jedna drugu glodje.
Ovakav se napon odavno ne pamti.

Zastanem pored groblja gde vinograđi plaču,
iz trulog neba izleću osice.
Ovaj dan bez lica na sivom maču.
ove oči po kojima gaze ptice.

Zastanem na planini gde puže jedino pogled,
po sečanju se vrte lipe i plavi hlad.
Ruke se odavde pružaju u nedogled,
Moja senka bleđa oseća za vatrom glad

Zastanem kad mi se cvetovi javje,
hteo bih, lud da žene po nebu bacam,
Menjam staze da me vetrovi zaborave
i kao mesec po željama gacam.

Milan DJOKIĆ